

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către avocatul Postica Serghei în numele inculpatului Levinte Constantin, prin care a fost solicitată casarea sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 27 iunie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

*Levinte Constantin XXXXX, născut la
XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 05.09.2017 – 27.06.2018

instanța de apel: 02.08.2018 – 10.10.2018

instanța de recurs ordinar: 12.12.2018 – 23.04.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, din 27 iunie 2018, Levinte Constantin a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2), lit. f) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 5 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara pe un termen de 30 zile aplicată în privința lui Levinte Constantin a fost înlocuită cu măsura preventivă – arestarea preventivă pe un termen de 30 zile, cu menținerea măsurilor de căutare a inculpatului dispuse prin încheierea din 24.01.2018, termenul măsurii preventive urmând a fi calculat din momentul reținerii inculpatului.

2. În sentință, prima instanță a constatat că: Levinte Constantin la data de XXXXX, aproximativ la ora XXXXX, având scopul sustragerii

deschise a bunurilor altei persoane, aflându-se în stradă, în preajma stației de microbuze din centrul sat. XXXXX, s-a apropiat de cet. Marandici Maria, a.n. XXXXX, de la care a smuls cu forța din mâinile ultimei, geanta la prețul de 300 lei, în care se afla telefonul mobil de model „HTC 626” la prețul de 3900 lei, portmoneul la prețul de 100 lei, în care erau 370 Euro, care constituie suma de 7880.88 lei, suma de 200 lei, actele de identitate eliberate pe numele lui Marandici Maria, bunuri cu care a fugit într-o direcție necunoscută, astfel cauzându-i părții vătămate o pagubă materială considerabilă în sumă totală de 12380,88 lei.

2.1. Cauza penală a fost examinată în lipsa inculpatului Levinte Constantin, care a fost anunțat în căutare pe motivul sustragerii de la instanța de judecată. Până la momentul finisării examinării cauzei penale în prima instanță, locul aflării inculpatului nu a fost stabilit.

3. Sentința, pronunțată integral la 27 iunie 2018, a fost atacată cu apel de către avocatul Postica Serghei în numele inculpatului Levinte Constantin, la 10 iulie 2018, prin care a solicitat casarea sentinței, cu adoptarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă rejudecarea cauze de către prima instanță, în alt complet de judecată.

3.1. În motivarea cerințelor din apel, avocatul a menționat că:

- prima instanță a reținut corect că fapta imputată inculpatului a fost săvârșită și că această faptă a fost săvârșită de inculpat, dar instanța de fond nu a constatat chestiunea de fapt privind împrejurările comiterii acestei fapte;

- între Marandici Maria și Levinte Constantin au existat puternice sentimente de dragoste, iar prima instanță nu a luat în considerare aceste împrejurări de fapt, care la caz constituie o chestiune de fapt pe care instanța de judecată urma să o analizeze, or, aceste circumstanțe ne indică concret că Levinte Constantin nu a avut scopul de sustragere a bunurilor cet. Marandici Maria, dar din gelozie Levinte Constantin a vrut să o împiedice pe Maria de a se deplasa la Chișinău, nu întâmplător acesta i-a reținut actele de identitate și nu s-a atins de alte bunuri;

- prima instanță a comis o eroare de drept în privința faptului că, aceasta a reținut că în faptele lui Levinte Constantin se întrunesc elementele constitutive a infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2), lit. f) Cod penal. În acest sens a fost menționat că unele infracțiuni nemijlocit prevăd în componența sa, elemente de infracțiune - motiv și scop, elemente care trebuie dovedite pentru existența componenței de infracțiune, în unele cazuri, cum este cazul de „Jaf”, elementul infracțiunii de motiv/scop nu

este prevăzut nemijlocit în prevederile art. 187 Cod penal, în schimb acestea oricum trebuie dovedite. Astfel, prima instanță obligatoriu urmează să constate dacă Levinte Constantin a avut scopul de sustragere a bunurilor cet. Marandici Maria ca rezultat al „smulgerii” cu forța a genții din mâinele ultimei;

- Levinte Constantin nu a avut scopul de sustragere a bunurilor ce-i aparțin cet. Marandici Maria, ci scopul de a o împiedica pe Marandici Maria de a se deplasa în mun. Chișinău și de a-și perfecta pașaport român, iar motivul fiind gelozia. Astfel, se constată lipsa laturii subiective în acțiunile lui Levinte Constantin, iar ca consecință lipsa elementelor infracțiuni de „Jaf”;

- judecarea cauzei în privința lui Levinte Constantin a avut loc în lipsa acestuia, în acest sens instanța menționând că, Levinte Constantin s-a sustras de la prezentarea în ședințele de judecată, astfel că prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 24 ianuarie 2018, a fost admis demersul procurorului cu privire la anunțarea inculpatului în căutare;

- prima instanță, dispunând examinarea cauzei potrivit prevederilor art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, în lipsa inculpatului, nu a dispus de probe verosimile că Levinte Constantin a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței și de a se apăra personal, precum și se sustrage de la urmărirea penală și de la judecată, or, procurorul nu a prezentat probe incontestabile în privința întreprinderii tuturor măsurilor necesare cu privire la citarea legală a inculpatului;

- la adoptarea încheierii din 24 ianuarie 2018 prin care a fost dispusă căutarea lui Levinte Constantin iar ca urmare și examinarea ședinței în lipsă, aceasta a pus la baza încheierii doar rapoartele polițiștilor de sector al XXXXX, Postica Vasile și Nepotu Andrei, în care aceștia din urmă menționează că Levinte Constantin este plecat peste hotare, or, aceste două rapoarte în sine nu dovedesc faptul că într-adevăr Levinte Constantin a părăsit hotarele țării, procurorul urma să scoată extrasul din sistemul de căutare „Acces”. Mai mult ca atât, chiar dacă Levinte Constantin a părăsit teritoriul Republicii Moldova, acesta l-a părăsit în mod legal, într-un moment în care în privința sa nu era dispusă nici o măsură preventivă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2018, apelul declarat de avocatul Postica Serghei în interesele inculpatului Levinte Constantin, a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

Termenul de executare a pedepsei inculpatului, urmând a fi calculat din data reținerii.

4.1. Motivând soluția emisă, instanța de apel a menționat că, deși inculpatul Levinte Constantin, fiind audiat la faza urmăririi penale, nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, vinovăția acestuia este pe deplin dovedită prin probele prezentate de către partea acuzării, și anume: declarațiile: părții vătămate Marandici Maria; martorului Groapa Oleg; procesul-verbal de cercetare la fața locului din data de 05.08.2017; procesul-verbal de ridicare din 05.08.2017; procesul-verbal de examinare a obiectului din 08.08.2017.

Instanța de apel a constatat că prima instanță, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, raportate la declarațiile părților în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit corect situația de fapt, acordând faptelor reținute în sarcina inculpatului Levinte Constantin încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 187 alin. (2), lit. f) Cod penal.

Din cuprinsul cererii de apel, instanța de apel a atestat că apelantul a invocat pe de o parte că, prima instanță a reținut corect că fapta imputată inculpatului a fost săvârșită și că această faptă a fost săvârșită de inculpat, dar instanța de fond nu a constatat chestiunea de fapt privind împrejurările comiterii acestei fapte, iar pe de altă parte invocă că prima instanță nu a ținut cont de faptul că între Marandici Maria și Levinte Constantin au existat puternice sentimente de dragoste, respectiv, prima instanță nu a luat în considerare aceste împrejurări de fapt, care la caz constituie o chestiune de fapt pe care instanța de judecată urma să o analizeze.

Instanța de apel a menționat că, infracțiunea de jaf este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria dorință.

Instanța de apel a apreciat că vina inculpatului Levinte Constantin în comiterea infracțiunii de jaf se confirmă prin declarațiile părții vătămate Marandici Maria care a indicat că în momentul când a vrut să urce în microbuz, Levinte Constantin i-a smuls geanta din mână și a fugit. Ea a alergat după el, l-a strigat, însă el nu a dat nici o atenție. În geantă avea un telefon mobil de marcă „HTC”, prețul acestuia fiind în jur de 3900 de lei, portmoneul cu bani, în care erau 200 lei și 370 Euro, pașaportul și buletinul pe numele ei. Portmoneul costa în jur de 100 lei, geanta costa 300 lei.

Declarațiile părții vătămate Marandici Maria coroborează cu declarațiile martorului Groapa Oleg prin conținutul cărora se confirmă că acesta a fost sunat de către Levinte Constantin care i-a spus să-i ducă niște acte lui Marandici Maria. S-a dus la Levinte Constantin acasă care trăiește tot în XXXXX și a luat buletinul de identitate și pașaportul și le-a dus acasă la Marandici Maria. A strigat la poartă, a ieșit fratele mai mic căruia i-a dat actele.

Totodată, instanța de apel a reținut că inculpatul Levinte Constantin deși în cadrul audierii sale în calitate de învinuit nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, totuși ultimul nu a negat faptul că a luat deschis din mâna părții vătămate Marandici Maria geanta și lucrurile care se aflau în ea, spunându-i că le va întoarce când aceasta îi va restitui o presupusă datorie. Totodată, inculpatul Levinte Constantin a confirmat că a întors geanta părții vătămate, doar la solicitarea colaboratorului de poliție, iar actele de identitate i le-a restituit a doua zi, doar după ce ultima a depus plângere la poliție.

În contextul dat, instanța de apel a respins argumentele avocatului Postica S. referitor la relațiile amoroase dintre inculpat și partea vătămată și care indică concret că Levinte Constantin nu a avut scopul de sustragere a bunurilor cet. Maria, dar din gelozie a vrut să o împiedice pe Marandici Maria de a se deplasa la Chișinău, or, probele administrate la dosar demonstrează că inculpatul Levinte Constantin a acționat cu intenție directă, urmărind scopul de a sustrage în mod deschis geanta părții vătămate și a bunurilor aflate în ea.

Astfel, instanța de apel a constatat în baza probelor administrate la dosar că, acțiunile inculpatului Levinte Constantin întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Cu referire la faptul că prima instanță, dispunând examinarea cauzei potrivit prevederilor art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, în lipsa inculpatului, nu a dispus de probe verosimile că Levinte Constantin a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței și de a se apăra personal, instanța de apel a stabilit că inculpatul Levinte Constantin în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond nu s-a prezentat, fiind citat la domiciliul comunicat organului de urmărire penală, corespondența fiind remisă în adresa instanței de fond, cu mențiunea „*necunoscut*”. Prima instanță a dispus aducerea silită a inculpatului Levinte Constantin, la data de 26.10.2017 și 22.12.2017, însă încheierile instanței de

fond privind aducerea silită a inculpatului nu fost posibil de executat, deoarece inculpatul nu se află la domiciliu, fiind plecat peste hotare (f.d. 81, 83, 87, 90).

Prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 24 ianuarie 2018, a fost admis demersul procurorului și s-a dispus anunțarea în căutare a inculpatului Levinte Constantin.

De către Inspectoratul de Poliție Ialoveni a fost pornit dosarul de căutare nr. XXXXX în privința inculpatului Levinte Constantin (f.d. 95).

Instanța de apel a reținut că prin ordonanța din 29.08.2017, privind aplicarea măsurii preventive s-a dispus aplicarea față de învinuitul Levinte Constantin a măsurii preventive obligarea de a nu părăsi țara pe un termen de 30 zile.

În contextul dat, instanța de apel a respins argumentele avocatului Postica S. referitor la faptul că, Levinte Constantin a părăsit teritoriul Republicii Moldova în mod legal, într-un moment în care în privința sa nu era dispusă nici o măsură preventivă, or, în privința inculpatului Levinte Constantin a fost aplicată măsura preventivă – obligarea de nepărăsire a țării, totodată dânsul și-a luat angajamentul în conformitate cu art. 178 Cod procedură penală, ultimul cunoscând că în privința acestuia este intentată o cauză penală, și că urmărirea penală a fost finisată și cauza urmează a fi expediată în instanța de judecată.

Sub acest aspect, instanța de apel a conchis că prima instanță a întreprins mai multe măsuri prevăzute de lege pentru acordarea posibilității inculpatului de a se prezenta la ședința de judecată, însă urmare a comportamentului acestuia, nu s-a prezentat, iar prin prisma art. 321 alin. (2), pct. 1), alin. (6) Cod procedură penală, prima instanță corect a concluzionat că inculpatul a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței, fiind reprezentat în ședința de judecată de către un apărător pe tot parcursul examinării cauzei, circumstanțe ce au condus la judecarea cauzei penale în lipsa inculpatului.

O situație specială din punctul de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea, a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție.

În acest sens instanța de apel a considerat relevant de a menționa cauza CtEDO, Mihaes v. Franța (25.05.1998), cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat

că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea. În aceste condiții, Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces sau a audia martorii acuzării.

Pe un alt caz *Kattan vs. România* (21.01.2014), Curtea europeană a adoptat o decizie de inadmisibilitate, cu respingerea ca vădit nefondată a plângerii privind încălcările art. 6 CEDO, întrucât instanța și-a îndeplinit obligația pozitivă de a face demersuri pentru a asigura prezența inculpatului în instanță. Prin urmare, Curtea a considerat că reclamantul a contribuit în mare măsură la crearea unei situații, în care în mod rezonabil, a putut prevedea consecințele comportamentului său-examinarea cauzei în lipsa sa. În ipoteza în care o persoană a avut cunoștință despre desfășurarea judecății și cu toate acestea nu s-a prezentat în fața instanțelor, este vorba despre o conduită procesuală culpabilă a persoanei.

Posibilitatea soluționării cauzei în lipsa inculpatului este recunoscută și prin Rezoluția nr. 75 (11) a Consiliului Europei privind criteriile ce trebuie respectate în cazul în care o persoană este judecată în lipsă. Astfel, în criteriul nr. 9 se statuează că, persoana condamnată în lipsă ar trebui să aibă dreptul la o nouă procedură de judecată, doar dacă dovedește faptul că absența sa de la judecata inițială este datorită unor cauze independente de voința sa și că nu a avut posibilitatea de a înștiința instanța.

Reieșind din cele stabilite, instanța de apel cu referire la soluția propusă de avocatul Postica S. în cererea de apel, instanța nu a stabilit în speța dată incidența prevederilor art. 415 alin. (1), pct. 3) Cod procedură penală, având în vedere că prima instanță în conformitate cu prevederile art. 321 alin. (2), pct. 1), alin. (6) Cod procedură penală a dispus examinarea cauzei penale în lipsa inculpatului, totodată în speța dată nefiind constatate prezența celorlalte temeuri prevăzute la pct. 3), alin. (1) art. 415 Cod procedură penală.

5. Decizia instanței de apel, pronunțată integral la 07 noiembrie 2018, a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Postica Serghei în numele inculpatului Levinte Constantin, la 26 noiembrie 2018, prin care, fără a indica concret la unul dintre temeiurile pentru recurs prevăzute art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a solicitat casarea sentinței și deciziei, cu

remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

5.1. În motivarea recursului ordinar, avocatul a menționat că:

- atât prima instanță cât și Curtea de Apel a reținut corect, faptele săvârșite de inculpat, dar cu părere de rău acestea nu au constatat chestiunea de fapt privind, împrejurările comiterii acestei fapte;

- între Marandici Maria și Levinte Constantin au existat puternice sentimente de dragoste, iar prima instanță nu a luat în considerare aceste împrejurări de fapt, care la caz constituie o chestiune de fapt pe care instanța de judecată urma să o analizeze, or, aceste circumstanțe ne indică concret că Levinte Constantin nu a avut scopul de sustragere a bunurilor cet. Marandici Maria dar din gelozie Levinte Constantin a vrut să o împiedice pe Maria de a se deplasa la Chișinău, nu întâmplător acesta i-a reținut actele de identitate și nu s-a atins de alte bunuri;

- ambele instanțe an comis o eroare de drept în privința faptului că, acestea au reținut că în faptele lui Levinte Constantin se întrunesc elementele constitutive a infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal;

- unele infracțiuni nemijlocit prevăd în componența sa, elemente de infracțiune și aici sa referit la *motiv și scop*, elemente care trebuie dovedite pentru existența componentei de infracțiune, în unele cazuri, cum este cazul de "Jaf", elementul infracțiunii de *motiv/scop* nu este prevăzut nemijlocit în prevederile art. 187 Cod penal, în schimb acestea oricum trebuie dovedite. Astfel, dacă ne referim la cazul nostru, prima instanță obligatoriu urma să constate dacă Levinte Constantin a avut scopul de sustragere a bunurilor cet. Marandici Maria ca rezultat al „*smulgerii*” cu forța a genții din mâinile ultimei;

- judecarea cauzei în privința lui Levinte Constantin a avut loc în lipsa acestuia, în acest sens instanța menționând că, Levinte Constantin s-a sustras de la prezentarea în ședințele de judecată, astfel că prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 24 ianuarie 2018, a fost admis demersul procurorului cu privire la anunțarea inculpatului în căutare;

- având în vedere prevederile legale citate, apărarea reține că, ambele instanțe, dispunând examinarea cauzei potrivit prevederilor art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, în lipsa inculpatului, nu a dispus de probe verosimile că Levinte Constantin a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței și de a se apăra personal, precum și se sustrage de la urmărirea penală și de la judecată, or,

procurorul nu a prezentat probe incontestabile în privința întreprinderii tuturor măsurilor necesare cu privire la citarea legală a inculpatului;

- instanța de apel nici nu a examinat aspectele invocate prin prisma prevederilor art. 6§1 ale Convenției, ci s-a limitat a concluziona că declararea inculpatului ca persoană care se sustrage justiției, pe când legislația internă ar trebui să ofere garanții suficiente, ca persoana acuzată în materie penală să nu trebuiască să fie obligată a dovedi că nu a încercat să se sustragă justiției;

- instanța de apel urma să aprecieze dacă în situația privării de libertate a inculpatului, organul de urmărire penală a demonstrat în mod convingător că detenția era necesară, or, în cazul în care autoritățile au dispus arestul preventiv al unei persoane, din motiv că aceasta nu a apărui în fața instanței atunci când a fost citată, acestea ar trebui să se asigure că persoana în cauză a fost notificată în mod corespunzător și a avut timp suficient să se conformeze, și să ia măsuri rezonabile pentru a verifica dacă aceasta într-adevăr s-a ascuns;

- apărarea consideră că erorile enunțate sunt erori de drept procedural, iar potrivit prevederilor art. 415 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, admite apelul, casează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost anulată. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost anulată se dispune numai atunci când nu a fost citat inculpatul, nu i s-a asigurat dreptul la interpret, nu a fost asistat de un avocat sau au fost încălcate prevederile art. 33, 35 Cod de procedură penală.

6. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi S., prin care a susținut dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia părții acuzării expusă în referință, Colegiul penal lărgit consideră că recursul declarat urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara

erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că, acestea nu coroborează cu materialele cauzei și sunt invocate neîntemeiat de titular, reieșind din raționamentele ce urmează.

Instanța de recurs ține să remarce că, la această etapă a procedurilor nu poate fi efectuată analiza conținutului mijloacelor de probă, nu se dă o nouă apreciere materialului probator și nu se stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, or, aceasta este atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Astfel, Colegiul penal lărgit nu are competența de a examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, dar urmează a verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea soluției emise în privința inculpatului Levinte Constatin, ori, critica adusă de recurent referitor la procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt, care a fost efectuată de instanțele de grad inferior.

La acest capitol Colegiul nu a stabilit careva erori privind corectitudinea aprecierii probelor administrate în speță. Instanța de apel, pe deplin le-a examinat, apreciind toate probele din dosar în ansamblu și, conform art. 414 alin. (2), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală s-a pronunțat detaliat asupra motivelor respingerii apelului declarat în interesul inculpatului Levinte Constantin.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul a stabilit că în esență aserțiunile avocatului Postica Serghei, semnaleză asupra neîntrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate inculpatului Levinte Constantin, temei prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Cercetând motivele argumentele înaintate în raport cu temeiul stabilit, Colegiul penal l-e apreciază critic întrucât din materialele cauzei se constată că instanțele de fond au stabilit cu prisosință constituirea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii de jaf comise de către Levinte Constantin, instanța de apel acordând răspunsuri complete asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat în interesul inculpatului Levinte Constantin, argumentându-și soluția atât prin prisma probelor examinate cât și prin constatările de fapt a acțiunilor inculpatului cu încadrarea juridică a acestora, instanța detaliat expunând cursul încadrării faptei

inculpatului Levinte Constantin în componența de infracțiune prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, iar dezacordul recurentului cu aceste constatări nu pot constitui temei de casare a hotărârii, întrucât aceste alegații nu au acoperire materială, purtând un caracter declarativ, deoarece din conținutul recursului declarat nu a fost constatată expunerea unei erori concrete care ar putea afecta legalitatea deciziei atacate.

Lecturând argumentele recurentului, Colegiul a stabilit că cererea de recurs după conținutul său este identică cererii de apel, conținând în esență aceleași alegații în aceeași consecutivitate conținând aceiași poziție contrară a avocatului Postica Serghei care pe de o parte susține că prima instanță a reținut corect că fapta imputată inculpatului a fost săvârșită și că această faptă a fost săvârșită de inculpat, dar instanța nu a constatat chestiunea de fapt privind împrejurările comiterii acestei fapte, iar pe de altă parte invocă faptul că prima instanță și instanța de apel nu a ținut cont de faptul că între Marandici Maria și Levinte Constantin au existat puternice sentimente de dragoste, respectiv, instanțele de fond nu a luat în considerare aceste împrejurări de fapt, care la caz constituie o chestiune de fapt pe care instanța de judecată urma să o analizeze și care în opinia acestuia duce la lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii de jaf incriminate lui Levinte Constantin.

Sub aspectul dat, Colegiul susține poziția instanței de apel care a menționat clar și concret că infracțiunea de jaf este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria dorință, iar relațiile amoroase la care face referire recurentul nicidecum nu-i acordă careva drepturi asupra bunurilor părții vătămate, astfel instanțele de fond corect au constatat că odată ce Levinte Constantin a sustras în mod deschis geanta cu bunurile părții vătămate, indiferent de motivația care a fost adusă ulterior comiterii acestei fapte, infracțiunea de jaf a fost considerată consumată.

Mai mult, Colegiul susține și poziția instanței de apel care a reținut că vina inculpatului Levinte Constantin în comiterea infracțiunii de jaf se confirmă prin *declarațiile părții vătămate Marandici Maria care a indicat că în momentul când a vrut să urce în microbuz, Levinte Constantin i-a smuls geanta din mână și a fugit. Ea a alergat după el, l-a strigat, însă el nu a dat nici o atenție. În geantă avea un telefon mobil de marcă „HTC”, prețul acestuia fiind în jur de 3900 de lei, portmoneul cu bani, în care erau*

200 lei și 370 Euro, pașaportul și buletinul pe numele ei. Portmoneul costa în jur de 100 lei, geanta costa 300 lei.

Respectivele declarații au fost verificate de către instanța de apel care a apreciat că declarațiile părții vătămate Marandici Maria coroborează cu declarațiile martorului Groapa Oleg prin conținutul cărora se confirmă că acesta a fost sunat de către Levinte Constantin care i-a spus să-i ducă niște acte lui Marandici Maria. S-a dus la Levinte Constantin acasă care trăiește tot în XXXXX și a luat buletinul de identitate și pașaportul și le-a dus acasă la Marandici Maria. A strigat la poartă, a ieșit fratele mai mic căruia i-a dat actele.

Declarațiile menționate marchează faptul că inculpatul Levinte Constantin a restituit doar actele de identitate a părții vătămate dar nu și celelalte bunuri de valoare ce se aflau în geantă, or, odată ce inculpatul susține că dorea să împiedice plecarea părții vătămate în mun. Chișinău pentru perfectarea pașaportului român, care era logica amoroasă a restituirii doar a actelor de identitate și de însușire a celorlalte bunuri.

Cu referire la argumentele recurentului privind examinarea cauzei în prima instanță fără participarea inculpatului Levinte Constantin, prin ce a fost încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil Colegiul notează că respectivele alegeri la fel au servit obiect de examinare în instanța de apel asupra cărora instanța sa expus complet menționând că prin ordonanța din 29.08.2017, privind aplicarea măsurii preventive s-a dispus aplicarea față de învinuitul Levinte Constantin a măsurii preventive obligarea de a nu părăsi țara pe un termen de 30 zile.

În contextul dat, Colegiul conchide că instanța de apel, corect a respins argumentele avocatului Postica Serghei referitor la faptul că, Levinte Constantin a părăsit teritoriul Republicii Moldova în mod legal, într-un moment în care în privința sa nu era dispusă nici o măsură preventivă, or, în privința inculpatului Levinte Constantin a fost aplicată măsura preventivă – obligarea de nepărăsire a țării, totodată dânsul și-a luat angajamentul în conformitate cu art. 178 Cod procedură penală, ultimul cunoscând că în privința acestuia este intentată o cauză penală, și că urmărirea penală a fost finisată și cauza urmează a fi expediată în instanța de judecată.

Sub acest aspect, instanța de apel a conchis că prima instanță a întreprins mai multe măsuri prevăzute de lege pentru acordarea posibilității inculpatului de a se prezenta la ședința de judecată, însă urmare a comportamentului acestuia, nu s-a prezentat, iar prin prisma art.

321 alin. (2), pct. 1), alin. (6) Cod procedură penală, prima instanță corect a concluzionat că inculpatul a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței, fiind reprezentat în ședința de judecată de către un apărător pe tot parcursul examinării cauzei, circumstanțe ce au condus la judecarea cauzei penale în lipsa inculpatului.

În consecință, Colegiul statuează că abordarea repetată a motivelor și argumentelor în ordine de recurs ordinar, care au fost invocate în ordine de apel și asupra cărora instanța de apel sa expus, nu poate constitui temei de casare a hotărârilor atacate întrucât recurentul nu a prezentat o acoperire argumentată și întemeiată a solicitărilor înaintate.

Rezumând raționamentele expuse mai sus, Colegiul atestă corectitudinea concluziei instanței de apel în partea ce se referă la întrunirea elementelor infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal în acțiunile inculpatului Levinte Constantin, prezenta cauză fiind examinată fără careva abateri de la normele de procedură, instanța în ordine de apel a apreciat probele cercetate sub toate aspectele, iar în hotărârea adoptată a realizat o justă interpretare și aplicare a normelor materiale și formale, decizia adoptată fiind întemeiat argumentată, iar faptei comise de inculpat i s-a dat o încadrare juridică corectă.

Prin urmare, opozant criticilor invocate de recurent, instanța de recurs statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sunt incidente elementelor faptei prejudiciabile prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și în cele din urmă temeiul pentru recurs semnalat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea în prezenta speță.

Astfel, Colegiul consideră că recurentul în susținerea temeiurilor de drept invocate, nu a adus o argumentare ce ar impune necesitatea casării deciziei instanței de apel, or, ultima în decizia emisă s-a expus desfășurat, argumentat și motivat asupra tuturor chestiunilor necesare unei examinări obiective și multe laterale, rezultând o decizie legală și întemeiată.

În acest sens, Colegiul penal face trimitere la pct. 37 a hotărârii CEDO în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, în care s-a statuat că, art. 6 §1 deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, nu poate fi interpretat ca impunere de a da un răspuns detaliat pentru fiecare argument (cauza Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor

furnizate de o instanță inferioară, fie printr-un alt mod, să examineze chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar, în virtutea plenitudinii și corectitudinii motivării instanței de apel, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența constantă a CtEDO.

În ansamblul circumstanțelor constatate, reieșind din faptul că argumentele invocate în recursul ordinar sunt neîntemeiate, precum și din considerentul că nu s-au depistat alte erori, care ar justifica casarea deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit conchide de a respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat în cauză, cu menținerea deciziei instanței de apel.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Postica Serghei în numele inculpatului Levinte Constantin, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui *Levinte Constantin XXXXX*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 23 mai 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena